

VECKOBLADET

2015:9

150313

41:a årgången

14 mars håller Vänsterpartiet Lund årets viktigaste möte: årsmötet!

På årsmötet ska vi diskutera verksamhetsplan för 2015, alltså vad partiföreningen ska göra under året, samt välja styrelse och andra förtroendevalda internt i partiet. **Boka in denna viktiga dag i din kalender!**

Datum: 14 mars 2015

Tid: 10.00 – (senast) 17.00

Mat: Vänsterpartiet Lund bjuder på fika och lunch under dagen

Plats: Folkets hus i Lund, källarsalen (Kiliansgatan)

Du måste vara medlem i Vänsterpartiet Lund för att få rösta!

LÖRDAGSMUSIK

Helgeandskyrkan

14 mars kl 17

Motettföreningen Kamraterna

NICARAGUANSK BONDEMÄSSA

Misa Campesina Nicaragüense (Den Nicaraguanska Bondemässan) framförs den 17 mars kl 19.00 i Maria Magdalena Kyrka, Flygelvägen 1, Lund, av Bel Cantokören och Cum Pane med solister under ledning av Per Engström, Källstorps församling.

Arrangörer är Vänortsföreningen Lund-León i samarbete med Lunds Östra Stadsförsamling, Sensus och Folkuniversitetet.

Misa
Campesina
Nicaragüense

av Carlos Mejía Godoy

Medverkande körer
Bel Cantokören
Cum Pane

Josefine Andersson Sandberg, solist
Stig Spangenberg, solist
Francesco Cali, accordion
Timothy Lutte, slagverk
Kenneth Bratthall, bas

under ledning av
Per Engström
Källstorps församling

TISDAGEN 17 MARS KL 19:00

MARIA MAGDALENA KYRKA

Maria Magdalena kyrka
Flygelvägen 1, 222 11, 222 11
0452 - 33 87 00 00
www.svenskakyrkan.se/lundostorstadsforsamling
www.facebook.com/lundostorstadsforsamling

LUNDS ÖSTRA STADS FÖRSAMLING

LIV I SKRÄPET AV GUNNAR STENSSON

Rosetter av maskrosblad mellan gatstenarna. Grässtrån i rännstenarnas vissna löv. Ungar på lekis skriker som fåglar. Vintergäck inbillar sig vara smörblommor. Tussilago i dikeskanten. Mörkgröna nässelblad i skuggan av vissna kardborrar. Sniglar med randiga snäckor på grusvägen. Gräsmattan jordsvartfläckig: fuktiga mullvadshögar. Kraxande svarta råkor bland risiga bon i bokarnas kronor. Hasselbuskarnas gula hängen. Somliga är redan vissna. Krusiga minihundkex vid ån. Solen löser upp den iskalla morgondimman. Plötsligt blir himlen klarblå. På kvällen syns stjärnor och en avtagande måne. Det är vår.

NÄR BORIS NEMTSOV SKULLE GIFTA SIG MED KRONPRINSESSAN VICTORIA AV GUNNAR STENSSON

En gång var Boris Nemtsov Jeltsins vicepresident. Nu är han död. Mördad på öppen gata. 1 mars marscherade tiotusentals ryssar till den bro i Moskva där han blev skjuten.

När Jeltsin var rysk president brukade Nemtsov följa honom på hans resor runt världens länder. Vid ett tillfälle var de båda ryska ledarna inbjudna till en kunglig mottagning i Stockholm. Då gjorde Jeltsin ett försök att få Nemtsov gift med Sveriges 20-åriga kronprinsessa Victoria.

Nemtsov placerades på Jeltsins order på platsen bredvid Victoria. När middagsstämningen så småningom steg föreslog den något berusade Jeltsin att Nemtsov skulle kyssa henne.

Hade det sagt klick hade historien fått en annan utveckling. (Källa The Economist 7/3)

REELL MÅNGFALD AV GUNNAR STENSSON

Matz Nilsson, ordförande i Sveriges skolledarförbund, tjänstgjorde i Lund en tid i början av 2000-talet. I en artikel i Sydsvenskan (10/3) skriver han: ”Det handlar om att skapa en reell mångfald i alla skolor.” Han har så rätt!

Mångfald i alla skolor i stället för mångfald av enfaldiga skolor!

Sverige är på väg åt fel håll. Kommer Matz kunna bromsa utvecklingen?

RÄDDA STENKROSSEN! AV ASCH

Det finns naturskolor men tyvärr inte stadsmiljöskolor på motsvarande sätt. Det krävs en del visuell nyfikenhet och lite grann kunskap för att se staden omkring sig och kunna ta ställning till dess kvaliteter. De styrande i Lund har nog sett sig som bildade i många avseenden, men det har Inte avspeglats i något påtagligt engagemang för värdet av stadens historiska arv eller arkitektoniska kvaliteter. På sextioalet var vänstern med och stoppade en motorväg som planerades tvärs genom stadskärnan, godsmagasinet fick stå kvar, men försöken att rädda Bernt Nybergs Arkiv misslyckades, och ännu vet vi inte om Stenkrossen kommer att räddas.

Skissernas museum kommer att ha en utställning om hans verk, vi får hoppas att den gör intryck. Kanske bör Bevaringskommitten förlägga ett möte dit.
Asch

Endangered Architecture: The Work of Bernt Nyberg

VERNISSAGE Torsdag 26 mars kl 17–20

Kl 18–19 Invigning med anföranden av Matthew Hall, Assistant Professor, Auburn University (USA) och Thomas Tägil, universitetslektor, Lunds universitet.

KÄRNVAPENSROULETT AV GUNNAR STENSSON

Samtliga kärnvapenmakter satsar på att öka sin kärnvapenarsenal. Rysslands försvarsbudget har gått upp med 50 procent sedan 2007. Kina investerar i praktiskt taget osänkbara ubåtar och missiler. President Obama har av kongressen begärt 350 miljarder dollar för att under en tioårsperiod modernisera USA:s kärnvapen.

Israels premiärminister Benjamin Netanyahu besökte Washington förra veckan och varnade kongressen för att rösta igenom den mödosamt framförhandlade kärnenergiöverenskommelsen mellan å ena sidan USA, Storbritannien, Kina, Frankrike, Tyskland och Ryssland och å den andra Iran, ett av de få verkliga framsteg som gjorts på säkerhetspolitikens område de senaste åren. Den 24 mars är deadline för beslut om, överenskommelsen. Det brådskar alltså.

Nej, ni har rätt, Netanyahu har inte i USA:s kongress att göra, men hade blivit inbjuden av stenåldersrepublikanerna för att sabotera överenskommelsen.

Netanyahu företräder en illegal kärnvapenmakt, Israel, som aldrig ställts till svars för sin kriminella kärnvapenupprustning. Israel förfogar över 80 kärnstridsspetsar och missiler (Jericho 3) med en räckvidd på 6000 km, ett flygvapen som kan genomföra kärnvapenattacker och tre tysktillverkade u-båtar som kan avfyra missiler med en räckvidd på 1500 km.

Där stod denne illegale kärnvapenupprustare i Capitoliums talarstol i hjärtat av världens mäktigaste supermakt och domderade mot de sex stormakternas kärnkraftsavtal med Iran! En svart fars!

Netanyahu hoppas bli omvald som premiärminister i Israel nu på tisdag den 17 mars. Han utgör ett minst lika stort hot mot mänskligheten som IS.

Men det finns fler kärnvapenmakter, som visserligen är lagliga och bundna av internationella avtal: Frankrike och Storbritannien, Indien och Pakistan. Dessutom Nordkorea, lika illegalt som Israel, men mindre avancerat.

På terrorbalansens tid, då USA och Sovjetunionen ensamma var herrar på täppan, var det flera gånger nära att ett kärnvapenkrig utlöstes av misstag.

Den risken är betydligt större nu med den kärnvapenspridning som redan finns och som kan bli större om andra makter som Japan och Sydkorea följer Israels exempel och skaffar kärnvapen.

BLOCKADEN AV GAZA MÅSTE UPPHÖRA! AV GUNNAR OLOFSSON

Sex månader efter den senaste militära konflikten i Gaza ligger det mesta av det som bombats fortfarande i ruiner. Det konstaterar den brittiska hjälporganisationen Oxfam i en rapport. Mindre än 0,25% av det som behövs för återuppbyggnaden har de senaste 3 månaderna tillåtits komma in i Gaza, och leveranserna har snarare minskat än ökat. Med nuvarande takt kommer återuppbyggnaden att ta 100 år!

Omkring 100.000 människor – hälften av dem barn - lever fortfarande i tillfälliga skydd, i sina förstörda hus, eller trängs med redan trångbodda släktingar. Brist på el och vatten, förstörda avloppssystem och förgiftad mark skapar en mycket ohälsosam situation och många, speciellt barn, lider av infektioner, bristsjukdomar och posttraumatisk stress. Enligt Oxfams regiondirektör, Catherine Essoyan, kan ”endast ett slut på blockaden av Gaza säkra att människor kan återuppbygga sina liv”.

Med den Internationella Kvinnodagen just passerad, och med en svensk utrikespolitik som satt feminism på dagordningen, är det skamligt och ovärdigt att Sverige inte gjort någonting

för att häva blockaden av Gaza. Ytterst är det kvinnorna, och barnen, som drabbas av den svenska antifeministiska handfallenheten. Sveriges politik drabbar redan svaga grupper som med berätt mod undanhålles den mat, hygien, skolgång och annat som krävs för ett anständigt liv. Detta måste ändras. Blockaden av Gaza måste upphävas. Det finns ingen tid att förlora.

INTERNATIONELLA KVINNODAGEN AV ANN SCHLYTER

Visst är det fantastiskt att 8 mars firas i Lund med en hel vecka av aktiviteter! Det var länge sen det hände så mycket kring denna dag. Själv var jag på kurs och missade det mesta men inte fredagens poesikväll. Det var fascinerande att få höra såväl dikter från sjuttioalet (Karin Lenz) som nyskrivna (Felicia Mulinari). Olika uttryck, men lika aktuella.

På lördagen hjälpte jag till en liten stund på gågatan med att dela ut program för 8 mars firande. Det var inte svårt att bli av med dem, men några av de kvinnor som först lyste upp när jag sa 8 mars, skakade på huvudet när de såg bilden med de knutna nävarna. Det fick mig att fundera lite över vilka man vill nå. Själv ser jag internationella kvinnodagen som möjlighet till en bred samverkan mellan kvinnor över partigränser och med män som är positiva till feminism eller i alla fall till jämställdhet. Det var ju ett spännande program med föreläsningar, demonstration och panelsamtal jag delade ut.

Som gammal feminist var det glädjande att se alla unga kvinnor och en hel del unga män som kom till demonstrationen. Men talen gjorde mig betänksam. De speglade berättigade ilska och besvikelse över orättvisor och våld mot kvinnor, men de gav ingen antydning om de framsteg som ändå gjorts och som kan tillskrivas decenniernas kvinnokamp. Allt kändes som elände, politiker beskrevs som gubbar som man inte kunde vänta sig något från. Usch, nu kritiserar jag unga kvinnliga talare istället för att stödja dem. Men de talade så engagerat och med stor retorisk förmåga, så de får säkert stöd från andra. Vad jag saknade var idéer och peppning för att kunna utveckla kampen vidare i vår vardagspolitik.

Eftersom 8 mars är en internationell dag valde jag att gå vidare till stadsbiblioteket för att höra om kvinnokampen inom FN-systemet. Caroline Hannan Andersson berättade om utvecklingen sedan Peking konferensen för tjugo år sen. Det dokument som då antogs av världens länder ligger fortfarande till grund för arbetet. Eftersom en revidering av dokumentet med all säkerhet skulle innebära en försämring speciellt vad det gäller kvinnors sexuella rättigheter arbetar man istället på att förmå länder att genomföra det redan beslutade dokumentet. Även i Sverige finns det mycket kvar att göra för att leva upp till det, exempelvis när det gäller våld mot kvinnor, invandrarkvinnornas situation och jämställdhetsintegrering i politiska beslut och budgetarbete.

FNs utvecklingsmål beslutades vid millennieskiftet med en tidshorisont på 15 år. Därför arbetar man nu på nya mål för utveckling och kallar dem Hållbarhetsmål. Tanken är att jämställdhet och miljö ska vävas ihop med mål för ekonomisk utveckling. Men jämställdheten ska även få ett eget mål. Vi får se hur det går.

Det internationella följdes av det lokala. Kommunalrådet Elin Gustafsson talade engagerat om att den rödgrönrosa politiska ledningen kommer att vara tydlig med att det förväntas av förvaltningarna att de jämställdhetsintegrerar. Det vill säga att jämställdhet liksom barnperspektivet ska beaktas vid varje beslut och i det kommunala budgetarbetet. Så jag fick lite "vardagspolitik" till livs. Sen var vi en grupp äldre feministaktivister som åt en sen och lång lunch på verandan till stadsbibliotekets kafé och fortsatte diskussionerna i vårsolen.

DEN SISTA ALLMÄNNINGEN

För ett par hundra år sedan fanns det en allmänning i varje svensk bondby. Det var en gemensam hage där alla byns bönder kunde låta sina djur beta.

I samband med skiftesreformerna privatiserades allmänningarna. Småbönder som var beroende av det tillskott de gav tvingades bort och många hamnade som egendomslösa arbetare i städerna.

Det behövdes en ideologi för att rättfärdiga fördrivningen. Den kom att kallas "Allmänningens dilemma". Den går ut på att allmänningen förstörs genom att överutnyttjas av byns bönder som alla försöker tillskansa sig största möjliga privata vinning på det gemensamma bekostnad. (Ni märker hur den liberala synen på människan som ett girigt djur slår igenom i beskrivningen av bönderna som i själva verket hade levt i solskiftade byar med gemensamma allmänningar i hundratals år.)

Genom att allmänningen privatiserades skulle den bli effektivt utnyttjad av en ägare. Det var bäst för alla i det långa loppet, påstod man. Det var i alla fall bäst för den rikaste bonden.

Som ni förstår kan tesen om allmänningens dilemma tillämpas på andra områden där det finns en chans att göra vinst. Man kan påstå att privatisering leder till att vård och omsorg blir effektivare, liksom att privatiserade skolor får högre kvalitet och apotek blir bättre genom att hämmande regler avskaffas. Detsamma gäller all varuproduktion och utvinning av råvaror och energi. Allmänningens problem löses genom kapitalism.

Kapitalismens ideologi är nationalekonomin Somliga menar att den är en vetenskap. Den kan förfinas och tillämpas i mikro- och makroform. Den hävdar att utvecklingen drivs av jakten på vinst och leder till ständig tillväxt. Den arena på vilken girigheten tävlar är marknaden. Kapitalismens anhängare brukar kallas liberaler.

Idag har kapitalismen lett till att den rikaste procenten av jordens befolkning äger lika mycket som de övriga 99 procenten.

Men privatisering och liberalism har nått vägs ände. Plötsligt är jordklotet den enda återstående allmänningen. Och den allmänningen föröds av stater och globala koncerner vars enda syfte är kortsiktig vinst. På människornas, de 99 procentens, bekostnad.

Därmed har allmänningens problem blivit mänsklighetens. Nedan ett exempel.

För kanske tio år sen nådde vi det som kallas "peak oil". Många varnade för konsekvenserna. Veckobladet publicerade flera insiktsfulla artiklar av Erik Kågström om innebörden av "peak oil".

Koncerner och stormakter kämpar nu om oljetillgångarna i Arktis och Antarktis. USA har gjort sig oberoende av sinande oljekällor genom att utvinna bergsolja medelst den utomordentligt miljöskadliga teknik som kallas "fracking".

Samtidigt finansierar Islamiska Staten sin terror genom oljeförsäljning. Oljepengarna ger IS tillgång till alla slags förstörelsevapen. Svenska vapen hamnar där via Saudiarabien och Irak.

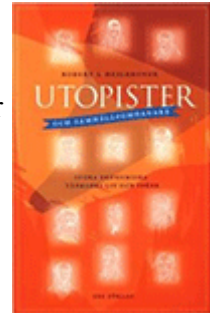
Nå, nu har Sveriges samarbetsavtal med Saudiarabien sagts upp. Exploatörerna (Carl Bildt, Moderaterna, Wallenberg och de andra monopolkapitalisterna) morrar besviket. Intresset ljuger inte.

Jorden, Den Sista Allmanningen, föröds av giriga och maktlystna exploatörer. Människorna kan inte finna sin tillflykt någon annanstans än där. På jorden.

Det ankommer på oss att tygla exploatörerna och genom kloka och tvingande regler lösa allmänningens sista dilemma.

Gunnar Stensson

PS. När jag bläddrar i Robert L. Heilbronnens klassiska bok *Utopister* som getts ut i nya uppdaterade upplagor i 60 år (den senaste i reviderad översättning av Gunnar Sandin: Hej Gunnar!) finner jag i slutet en varning för de två slags kultur som hotar vår civilisation: för det första ”en snikenhetskultur och för det andra en kultur av social likgiltighet.” Varningen framfördes 2006, omedelbart före den senaste finanskrisen.

AKTUELLT FRÅN TELEBRANSCHEN AV LUCIFER

Det är omöjligt att låta bli att reflektera efter beskedet om neddragningarna på Sony. Så låt oss se vad det är som har hänt. Som Gunnar Sandin brukade säga: i små partier får man vänja sig vid att ha många roller. Så här framträder jag som VB:s teleanalytiker. Som man brukar säga: rätta mig om du tycker jag har fel.

Historien

Det började med att det teletekniskt ytterst kompetenta Ericsson intresserade sig också för mobiltelefoni i slutet av 80-talet. Det gick bra, man blev världsledande i definitionen av GSM-nätet och tillverkade både telefonerna och nätutrustningen. Men när marknaden växte hade man inte resurser och kraft nog för att följa upp de inledande framgångarna och fick ge sig inför finska Nokia som hade känsla för vad marknaden krävde av en masskonsumtionsprodukt. Det hjälpte inte att Ericsson var tekniskt bättre. När de till slut insåg det sökte de en efter en samarbetspartner. Den fann man i japanska Sony som gjort en massa snygg hemelektronik, men som inte kunde så mycket om telefoni. Win-win alltså, var det tänkt. Bildandet av Sony Ericsson blev ett billigt sätt för Sony att komma in på en ny marknad .

Nokias uppgång och fall

Bra produkter, men vad gäller marknadsandelar blev det inte så storartat: Nokia vann fortfarande liksom asiatiska uppstickare och Sony Ericssons grejer var för dyra. Så kom nästa våg av förnyelse: Apple som väl aldrig varit tekniskt eller kvalitetsmässigt så storartad förnyade hela branschen, ungefär som de gjorde med datormarknaden på 80-talet genom idériakedom och konsekvent användarinriktning. De passade på när man gick över till 4g och då krävdes ett datorkunnande hos tillverkarna som de andra inte hade. De kunde därmed ta en betydande del av marknaden, och framför allt, ta bra betalt. Det blev prestigemärket och tjänar kopiöst med pengar och kan nu på sin höjd efterapas av de asiatiska uppstickarna. Nokia går

helt ner, inte minst sedan de övertagits av Microsoft. Tja, det är väl ungefär där vi står i dag.

Har då Sony någon chans, har Ericsson, har Nokia, alltså som konsumentprodukter? Nej, det tror jag inte. De är borta inom några år, men kommer naturligtvis att försörja sig bra på att bygga nätutrustning etc. Men för att bryta Apples ledning krävs helt enkelt en ny idé och det ser jag inte att någon har. Men kommer den, kan den välta Apple på några månader.

Vad kan göras?

Hur kommer det att gå för Sonys anställda i Lund då? Jo, de är duktiga och kan saker som är i ropet och de kommer nästan alla få nya jobb när Sony lagt ner. Sådant är livet för elitarbetarna under den nya globala industrialismen.

Kan man göra något det hela? Nej, så vitt jag förstå inte ett barr, det här är saker som ligger utanför det åtkomligas gränser. Det är världsekonomin och den tekniska utvecklingen som styr. Inte ens på kommunal nivå kan man göra något, om man bortser från enkla råd till kommunalråd som att inte åka till Cannes på dyra och meningslösa fastighetsmässor utan hålla sig hemma, t.ex. om man vill bli återvald.

Astra Zeneca – en annan historia

Fallet Sony har jämförts med Astra-Zenecas totalnedläggning i Lund för några år sen. Det gick väl i stort sett också bra för de anställda så småningom, men är i grunden en helt annan historia. Det var Wallenbergs som sålde ut ett företag som hade en fantastisk potential i Lund: här fanns välutbildat folk, här fanns sjukhus och universitet och ett nybyggt område med goda faciliteter. Men Astra skickades i klorna på finanshajarna i London och ett dåligt läkemedelsföretag som hette Zeneca. Och Wallenberg ville bara sitta där och kamma hem de höga utdelningarna – de satsade otroligt lite på forskning och nya produkter. Och sedan några nya projekt inte hade gett god utdelning förklarade man helt enkelt att Astra Zeneca i Lund saknade idéer och förmåga och snabbt borde slåss ihop med Göteborgsavdelningen. Och sen dess har man upprepat förloppet med företaget i Södertälje.

Inkompetenta och kortsiktiga ägare

Så förstör man en lång och djup forsknings- och tillverkningstradition på några år. Det handlar här om inkompetenta och kortsiktiga ägare och företagsledning, och främst bland dem finns familjen Wallenberg. Den brukar ju omges av visst skimmer och anses ha förmåga att ta till vara Sveriges basindustrier. Det är en falsk bild (se hur de har skött skogsföretaget Stora Enso). De har spelat ut sin roll och borde dra sig tillbaka och lämna sina aktier till fack och stat. Fanns det inte en gång ett projekt som hade den inriktningen, löntagarfonderna eller vad de hette?

I HUVUDET PÅ EN KOMMUNALPOLITIKER

AV MARIANNE SONNBY-BORGSTRÖM

Intervjuer med politiker i radio och TV tycks ofta syfta till att sätta åt politiker på olika sätt. Inte sällan skapas genom massmedia ett förakt för politiker genom att bilden av dem vinklas så att de framstår som ett opålitligt släkte som dessutom är ute efter att sko sig på skattebetalarnas bekostnad. Naturligtvis är den granskande journalistiken viktig även på kommunalpolitisk nivå. Det visar exempelvis de kommunalpolitiska skandalerna som

upptäckts i Göteborg. Det finns risk för nepotism och mutbrott även på basplanet, men de flesta sköter trots allt sitt uppdrag på ett plikttroget och engagerat sätt och politikens vardag är inte glamorös. Den här intervjun vill lyfta fram vardagen och tänkandet hos en av de många politiker som lägger ned mycket osynligt arbete på basplanet i kommunalpolitiska frågor och sällan får någon större publicitet. Görild Malmberg är ett exempel på en politiker på basplanet och hon är nyvald ledamot i kommunfullmäktige för Vänsterpartiet.

– **Kan du berätta om dina egen erfarenheter som yrkesverksam inom vård och omsorg**

– Jag har arbetat 10 år på S:t Lars som skötare på demensavdelningar och inom akutpsykiatri. Efter psykiatrireformen 1995 lades ju som bekant institutioner som S:t Lars ned och då fick jag arbete inom den kommunala omsorgen på ett särskilt boende för personer med demens, d.v.s. en typ av äldreboende. Trots att det finns mycket att invända mot och klaga på inom dagens kommunala äldreomsorg måste jag ändå erkänna att jämfört med demensvården på avdelningarna på S:t Lars så är dagens kommunala demensvård en stort steg framåt, eftersom många kan bo kvar hemma mycket längre än förr genom att kommunen har infört olika typer stödåtgärder i hemmet.

Numera arbetar jag inom den kommunala hemvården där jag hjälper de äldre med personlig hygien, med påklädning och med maten. Jag arbetar även med omläggning av sår, provtagning och utdelning av mediciner. Att vara kontaktman är en annan viktig uppgift och det innebär att jag har ett övergripande ansvar för vissa äldre som kan gälla exempelvis att hjälpa dem i deras kontakt med myndigheter. Dessutom arbetar jag någon dag i veckan med *Särskild stimulans i vardagen* för äldre som lever isolerat. Då hjälper jag dem att komma till den lokala träffpunkten och där fungerar jag som lite av fritidsledare för dem, en verksamhet som är mycket uppskattad och själv upplever jag det engagerande och stimulerande att få arbeta med äldre på detta sätt. I Lunds kommun finns det ytterligare 12 personer som arbetar med *Stimulans i vardagen* för äldre.

– **Hur växte ditt politiska engagemang fram?**

– När jag arbetade på det särskilda boendet för äldre upplevde jag de successiva försämringarna inom äldreomsorgerna. De borgerliga skar ned på personalen och till slut hade vi inte tid till något annat än den rent kroppsliga omvårdnaden. Ingen tid till att prata med de äldre och aldrig tid att gå ut med dem. Jag vantrivdes med detta och led med de äldre. Min

missnöjesreaktion vid detta tillfälle blev inte omedelbart något politiskt engagemang utan jag valde att byta arbetsuppgifter. Det politiska engagemanget började istället på allvar för ungefär fyra år sedan. Jag blev väldigt illa berörd över att de äldre som jag skötte om inom hemvården, och som behövt vara omhändertagna ett tag inom den ordinarie sjukvården, kom tillbaka till den kommunala omsorgen i nästan sämre skick än när de skickades till sjukvården. De berättade för mig att de fått undermålig vård och inte blivit korrekt bemötta. Det var då jag kom i kontakt med organisationen ”Rädda vården” på Facebook. Jag fick också via Facebook kännedom om Kriskommissionens arbete och läste deras rapport om försämringarna och besparingarna inom vården och om hur den borgerliga nedskärningspolitiken inom offentlig sektor på sikt kunde leda till hela välfärdens upplösning. Personalens villkor inom sjukvården är alltså så usla så de har inte möjlighet att ge en god vård, tänkte jag. De har alltså upplevt samma försämringar som jag själv inom äldreomsorgen. Det är inte sjukvårdspersonalen som det är fel på utan min slutsats blev att bristerna istället handlar om ett systemfel. Det var då jag själv aktivt började engagera mig, exempelvis deltog jag i den aktion som kallades ligist-aktionen, då ett antal demonstranter lade sig ned utanför lasarettentrén vissa dagar i veckan för att protestera mot nedskärningarna inom SUS. Senare deltog jag även i andra vård demonstrationer mot nedskärningspolitiken inom sjukvården. Genom personliga kontakter med vänsterpartister blev jag inbjuden att delta i Vänsterpartiets s.k. agitpropmöten, där det ofta förs ideologiska diskussioner. Dessa möten har varit viktiga för utvecklingen av mitt politiska tänkande. I samband med Vänsterpartiets 1-maj tåg för två år sedan blev jag partimedlem och bestämde mig för ett mer långsiktigt engagemang inom Vänsterpartiet. Speciellt engagerad är jag då förstås i vård- och omsorgsfrågor eftersom jag arbetar inom denna sektor.

– Vilka problem inom vård och omsorg ser du i ditt arbete med äldre och funktionsnedsatta och vilka förändringar anser du är speciellt viktiga att driva inom detta område?

– I mitt dagliga arbete ser jag allvarliga brister inom omsorgen som exempelvis i det glapp som finns mellan den ordinarie sjukvården i landstingets regi och hemvården i kommunen. Äldre som är s.k. färdigvårdade blir hemskickade i ett sådant skick att de behöver antingen vård på korttidsboende eller en intensifierad hemvård med betydligt större resurser. De äldre far illa när de skickas hem alldeles för sjuka för att klara sig med den ordinarie hemvården. Det är ofta anhöriga som hjältemodigt räddar situationen, men det finns ju inte alltid anhöriga och då far verkligen de hemskickade illa. Detta glapp tycker jag är angeläget för den röd-grön-rosa ”majoriteten” att åtgärda. Här krävs ju mer resurser antingen inom hemvården så att vi kan vårda de hemskickade patienterna eller att fler platser inrättas på s.k. korttidsboende. Att lösa problemen genom att låta patienter ligga kvar längre på dyra sjukhusplatser är ju slöseri.

– Ett annat område där det behövs förnyelse och förbättringar gäller samarbetet mellan sjukvården i landstingets regi och hemvården vid akut sjukvård i hemmet, ofta i samband med vård i livets slutskede. Här ställs de som arbetar inom hemvården inför avancerade arbetsuppgifter och inför svåra etiska frågor, som skulle kräva bättre utbildning än den som hemvårdspersonalen har i dag. Det gäller exempelvis uppgifter som att dosera morfin till mycket svårt sjuka. Vidareutbildning för personal inom hemvården och bättre rutiner för samarbete mellan landstinget och kommunen är alltså frågor som jag gärna vill arbeta för.

– Jag upplever också att det finns stora brister i vården och omsorgen av de äldre som är i behov av vård på särskilt boende. På särskilt boende beviljas de boende inte bistånd utöver den hjälp de får av den ordinarie personalen där. Eftersom man under de senaste 8 åren med borgerligt styre har skurit ned på personalen så innebär det att de boende endast får det absolut livsnödvändiga och att det inte finns tid till sådant som pratstunder eller att gå ut på promenader med de boende. Antingen bör även äldre på särskilt boende få rätt till bistånd precis som de hemmaboende eller också bör personalen utökas så att de äldre på särskilt boende får sina fundamentala rättigheter och behov tillgodosedda. Även dessa förändringar kräver ju att mer resurser beviljas vård och omsorg.

– Som bekant gick Vänsterpartiet på riksplanet till val på devisen ”Inga vinster i välfärden” och så även här i Lund. Vad kan de röd-grön-rosa göra för att motverka privat drift inom vård och omsorg här i Lund i nuläget?

Tyvärr är det inte särskilt mycket som kan göras på kort sikt för att direkt motverka privatiseringen eftersom den borgerliga majoriteten precis innan de förlorade makten ingick avtal med ett antal privata vårdgivare inom vård och omsorg och dessa avtal gäller fram till 2021, alltså under hela denna mandatperiod och halva nästa mandatperiod. Det enda som de röd-grön-rosa partierna kan medverka till är att se till att de privata vårdgivarnas uppdrag verkligen genomförs på ett bra sätt genom att intensifiera granskningen och uppföljningen av verksamheterna. Om brister upptäcks så är detta ju ett brott mot avtalet och vite kan utdömas eller i de fall där avtalsbrottet är grovt kan avtalet sägas upp. Granskningen kan gälla de anställdas villkor, t.ex. om kollektivavtalen följs för de anställda? Den kan även gälla att undersöka om brukarna verkligen får det beviljade bistånd som den privata vårdgivaren fått pengar från kommunen till att utföra? En sådan granskning av hemvården har redan inletts och granskningen gäller då både den hemvård som drivs i kommunal regi och den som drivs i privat regi som exempelvis av Attendo Care.

Har du några speciella visioner i ditt politiska arbete?

En fråga som jag känner starkt för är att försöka medverka till en bättre dialog mellan medborgare och politiker. Ett lyckat exempel på ett sådant möte är det som ägde rum inför valet och som anordnades av nätverket *God omsorg på Väster*. I detta nätverk deltar olika slags personal som arbetar med vård och omsorg på väster och även personer från anhörigcenter. Politiker inbjöds och diskuterade med representanter för nätverket men även med andra inbjudna medborgare på väster. Jag är själv aktiv i detta nätverk och vill fortsätta att driva på så att fler möten anordnas som leder till dialog mellan politiker och medborgare. Den här typen av dialog mellan politiker, kommunal personal och medborgare bör även kunna ske på många andra politiska områden.

En annan sak som jag skulle vilja förändra inom Vänsterpartiets politik är att försöka få till stånd en tydligare koppling mellan partiets långsiktiga mål och vår dagspolitik. Våra mera långsiktiga mål kommer ofta bort och det är inte alltid lätt att se riktningen i alla politiska dagskrav. Här skulle jag önska att vi diskuterade ideologi mera i partiet och gör den viktiga kopplingen mellan ideologi och dagspolitik tydligare för väljarna.

I Göteborgs kommun har den röd-gröna majoriteten genomfört sex timmars arbetsdag med bibehållen lön på försök för personalen på Svartedalens äldreboende. Hur ställer du dig som vänsterpartist till att driva denna fråga i Lunds kommun? Tycker du att man skulle kunna införa 6 timmars arbetsdag med bibehållen lön på försök inom delar

av äldreomsorgen även i Lund.

Ja, tiden är verkligen mogen för sex timmars arbetsdag, ända ner till fem timmars arbetsdag skulle jag vilja se. Vi behöver ju få fler i arbete och att sänka arbetstiden genom att dela på jobben är ett sätt att minska arbetslösheten. På så sätt sparar man även in på kostnader för arbetslöshetsunderstöd. Sjukfrånvaron skulle antagligen sjunka genom minskad stress och utbrändhet hos personalen och detta skulle medföra minskade kostnader för sjukersättning. Vårdens kvalitet skulle förbättras genom att brukarna slapp möta stressad personal eller en massa vikarier. Om man införde sex timmars arbetsdag skulle de som har familj och barn hinna med sitt livspussel och kunna ta hand om hemarbete och sina relationer utan stress. Det finns bara vinster med sex timmars arbetsdag, så jag personligen skulle gärna vilja se detta infört i Lunds kommun på försök på exempelvis något särskilt boende för äldre. Sen måste detta naturligtvis utvärderas både vad gäller kostnader och effekter för trivsel och välmående både gällande de äldre och personalen efter försöksperiodens slut.

– Vilka anser du vara de största utmaningarna när det gäller att förverkliga de politiska mål som de röd-grön-rosa i Lund vill uppnå?

Ett problem är naturligtvis att de röd-grön-rosa inte har egen majoritet utan vi måste få med oss något av de andra partierna för att få igenom våra förslag. Vi lever exempelvis för tillfället med en nästan helt borgerlig budget eftersom vi inte fick igenom någon skattehöjning vid budgetomröstningen efter valet. Det är också frustrerande att vara i majoritet i nämnderna och där kunna arbeta fram förslag tillsammans med partierna i det röd-grön-rosa samarbetet och sen lägga fram dem i kommunfullmäktige där de borgerliga, SD och FNL tillsammans har majoritet där och kan rösta ner våra förslag. Förhoppningsvis kan det bli det bättre efter sommaren när vi röstat fram en ny budget.

Kan du berätta lite om hur du upplever att vara kommunalpolitiker? Vilka är vedermodorna och vilka är glädjeämnena?

Att arbeta inom kommunalpolitiken är oerhört lärorikt. Jag lär mig massor hela tiden. Samtidigt är det detta som är mödosamt, att vi har massor av tjocka luntor att läsa in före våra sammanträden. Det tar tid. Sen upplever jag ett gott kamratskap inom politiken och det gäller även med dem som inte tillhör samma partier. Vi respekterar varandra och lyssnar på varandras åsikter med respekt. Speciellt meningsfullt tycker jag det upplevs att få arbeta med frågor som jag brinner för inom vård och omsorg. Min upplevelse av att delta i politiken på basplanet är alltså huvudsakligen att det är engagerande, meningsfullt och lärorikt.